

Arrest

nr. 134 844 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker verklaart op 11 augustus 2014 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 12 augustus 2014 een asielaanvraag in.

1.2. Een raadpleging door verweerder van de 'visa-databank' leert dat eerste verzoeker door de Spaanse autoriteiten in het bezit werd gesteld van een visum type C (toerisme).

1.3. Op 19 september 2014 richt verweerder een overnameverzoek tot de Spaanse autoriteiten, en dit op grond van artikel 12(4) van de verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Spaanse autoriteiten verklaren zich op 12 november 2014 akkoord met het overnameverzoek.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 november 2014 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen die eerste verzoeker op 27 november 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [K.]

voornaam : [S. A. J.]

[...]

nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 11.08.2014 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 12.08.2014 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap Irak te bezitten en geboren te zijn te Bagdad op 24.06.1987.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.08.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 27.07.2014 vanuit Irak per auto van de smokkelaar illegaal naar een onbekende locatie zou zijn gereisd vanwaar hij per vrachtwagen illegaal verder reisde naar een andere onbekende locatie vanwaar hij vervolgens per auto van de smokkelaar illegaal verder gereisd zou zijn naar België waar hij op 11.08.2014 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Daar waar betrokkene tijdens zijn gehoor dd. 14.08.2014 verklaarde dat hij geen verblijfsdocument of visum heeft voor België van een andere Lid-Staat van de EU of van een derde land en betrokkene verklaarde dat hij geen paspoort heeft en nooit gehad heeft, werd betrokkene nogmaals gevraagd waar zijn paspoort was. Betrokkene verklaarde daarop dat hij nooit een paspoort heeft gehad. Gevraagd of hij hier zeker van is, stelde betrokkene dat hij zich vergist had en dat hij wel degelijk een paspoort had, met name een oud paspoort van het type "S". Gevraagd naar het paspoort stelde betrokkene dat dit paspoort in Irak achterbleef. Gevraagd of er een visum in dat paspoort stond, verklaarde betrokkene dat dit niet het geval was en dat hij het paspoort nooit gebruikt heeft omdat hij het land nooit verlaten heeft. Gevraagd of hij ooit een nieuw reispaspoort heeft gehad, stelde betrokkene dat dit niet het geval was. Gevraagd of hij ooit een visum heeft aangevraagd, stelde betrokkene dat dit niet het geval was. Rekening houdende met de informatie aanwezig in het administratief dossier van betrokkene waaruit blijkt dat een opzoeking in de visa-databank een positief resultaat gaf voor betrokkene, werd betrokkene tijdens zijn gehoor dd. 14.08.2014 er op gewezen dat een consultatie van de visa-databank resulteerde in een hit voor betrokkene en dat uit de gegevens in de visa-databank blijkt dat er aan betrokkene een Spaans visum werd uitgereikt voor kort verblijf door de Spaanse diplomatieke post in Bagdad. Betrokkene verklaarde daarop dat smokkelaar voor hem een visum zou hebben willen regelen en dat hij met de smokkelaar naar een ambassade ging en dat ze zijn vingerafdrukken namen maar dat hij het visum niet heeft gekregen.

Gevraagd voor welk land dit dan was, stelde betrokkene dat hij niet dit niet weet. Betrokkene werd gevraagd of hij zeker was dat hij geen visum had gekregen ten meer daar uit de informatie van de visa-databank blijkt dat er wel degelijk een visum werd afgeleverd voor betrokkene. Betrokkene bleef bij zijn verklaringen dat hij geen visum heeft gekregen en dat de smokkelaar zijn geld heeft genomen en verdwenen is.

Niettegenstaande de verklaringen van betrokkene dat hij nooit een visum gevraagd heeft en dat er nooit een visum voor hem zou zijn afgeleverd, blijkt uit een consultatie van de visa-databank dat er wel degelijk een visum voor betrokkene werd afgeleverd, met name met de stickernummer (ESP)007136806. Dat betrokkene dan ook niet in het bezit zou gesteld zijn van een visum door de Spaanse autoriteiten is dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. Op basis van de informatie bekomen uit de visa-databank werd op 19.09.2014 voor betrokkene een overnameverzoek op basis van art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III- Verordening) aan de Spaanse autoriteiten overgemaakt. De Spaanse autoriteiten hebben op datum van 12.11.2014 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon op basis van art. 12§4 van de Dublin-III- Verordening. Uit dit expliciete overnameakkoord van de Spaanse autoriteiten blijkt dat zij de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het de asielaanvraag van betrokkene op zich nemen. Uit dit expliciete overnameakkoord van de Spaanse autoriteiten op basis van art. 12§4 van de Dublin-Verordening blijkt bovendien dat de Spaanse autoriteiten erkennen dat ze een visum hebben afgeleverd aan betrokkene zodat het niet aannemelijk is dat betrokkene stelt dat hij geen visum heeft gekregen. De Spaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel belang of voordeel bij om een overnameakkoord te geven voor betrokkene indien zij geen visum zouden hebben afgeleverd aan betrokkene of niet verantwoordelijk zouden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Met betrekking tot de redenen die betrokkene aanhaalt bij de vraag of er redenen zijn die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten, verklaarde betrokkene dat hij geen bezwaren heeft tegen Spanje en dat hij naar elk land gaat dat bereid is om hem te beschermen (DVZ, vraag 36). Betrokkene haalt dan ook geen concrete redenen aan die een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Spanje, zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van verschillende rapporten met betrekking tot Spanje (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012; Mutuma Ruteere, "Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance. Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Special Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Strasbourg, 9 October 2013), blijkt dat men omdat

men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Met betrekking tot de aangehaalde rapporten dient te worden opgemerkt dat wat het rapport van de Algemene Vergadering van de VN van 06.06.2013, opgesteld door Mutuma Ruteere betreft, de Spaanse autoriteiten in hun antwoord van 28.05.2013 (Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Special Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013 - verder Comments) aan de Human Rights Council van de Algemene Vergadering van de VN betreffen, dat dit verslag geïsoleerd gevallen weergeeft en geen algemene situaties (Comments: punt 5) en dat er vergissingen en onnauwkeurigheden zijn in het verslag in verband met folteringen of onmenselijke behandelingen (Comments: punt 23). Het feit dat er drastische kostenbesparingen zouden zijn die het antiracismebeleid ondermijnen impliceert echter niet automatisch dat betrokkene automatisch en persoonlijk zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten vermeld dat verscheidene maatregelen werden genomen tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en andere vormen van discriminatie (Comments: punt 11). Volgens de Spaanse regering is het niveau van gezondheidshulp vergelijkbaar met dat van andere EU-lidstaten (Comments: punt 8) en al de rechten en de levensbehoeften van de asielzoekers zijn verder volledig gegarandeerd met zelfrespect (Comments: punt 11). Het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012, p. 28) stelt dit eveneens vast. De Spaanse autoriteiten verzekeren ook dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen (Comments: punt 42). Er dient ook te worden vastgesteld dat betrokkene voor zijn overdracht in het bezit zal worden gesteld van een doorlaatbewijs, afgeleverd door de Belgische autoriteiten, en dat hij dus zeker niet kan worden beschouwd als een "migrant zonder papier"; bovendien krijgen de asielzoekers in Spanje documenten die vermelden dat ze asielzoekers zijn (Comments: punt 39 § & Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012, p. 29). Bovendien blijkt uit het verslag van Nils Muiznieks dat de economische crisis en de bezuinigmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio's. Het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg zijn bevoegdheden van de regio's. De regio's van zuidwest Spanje zijn zwaarder geïmpacted door de crisis dan de regio's van het noordoosten van Spanje (Nils Muiznieks; Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Strasbourg, 9 October 2013, punt 7). Verder moet het worden vastgesteld dat de transfer van betrokkene voorzien is naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013 (Mutuma Ruteere, "Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; punt 53). Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen. Uit een analyse van deze rapporten kan dan ook niet niet gesteld kan worden dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch kan stellen dat men in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt niet dat men kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Spanje omwille van structurele tekortkomingen in het Spaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-

Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van deze verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten, waarin een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.08.2014 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat dit de keuze van de smokkelaar was en dat hij zelf geen idee had over Europa. Met betrekking tot deze verklaring om specifiek in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen specifieke redenen aanbrengt om precies in België een asielaanvraag in te dienen en dat dit de keuze van de smokkelaar was. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat het volgen van de smokkelaar in diens keuze van het land waar betrokkene asiel dient aan te vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat dit de keuze van de smokkelaar zou zijn.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij geen gezondheidsproblemen heeft maar dat hij zeer occasioneel soms hoge bloeddruk krijgt (DVZ, vraag 35). Met betrekking tot deze motieven, met name dat zeer occasioneel soms een hoge bloeddruk krijgt, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Spanje indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Spanje. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 8, art. 9, art.10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Spanje toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Spanje waar hij aan de bevoegde Spaanse autoriteiten zal worden overgedragen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering in zoverre deze mede wordt ingesteld door tweede verzoeker

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te wijzen op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die stelt dat: "De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang."

Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoeker zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoeker zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Dit houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide. In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2014 waarbij eerste verzoeker het verblijf wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende beslissingen hebben met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens verblijf in casu wordt geweigerd en die het grondgebied dient te verlaten, met name eerste verzoeker. Tweede verzoeker beschikt derhalve niet over het vereiste persoonlijk belang bij de huidige vordering nu de bestreden beslissingen niet aan hem zijn gericht. Bijgevolg dient te worden besloten dat tweede verzoeker ook niet de vereiste hoedanigheid heeft om met betrekking tot de bestreden beslissingen een vordering tot schorsing in te dienen nu de beslissingen niet aan hem gericht zijn (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip 'hoedanigheid' of 'procesbevoegdheid' is *"het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen"* (J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nr. 137).

Er dient derhalve te worden besloten dat de vordering onontvankelijk is in hoofde van tweede verzoeker.

3. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij betreft een eerste verwijderingsmaatregel en werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissingen waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt eerste verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissingen de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Eerste verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

“• Eerste grief

Volgens het artikel 8 van het EVRM: [...]

Volgens het artikel 39/82 §4, al.4: "De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Om een schending van het artikel 8 van het EVRM te bewijzen, dient te worden aangetoond twee dingen:

Het bestaan van het privéleven en van het familie- en gezinsleven

Er werd beoordeeld door Uw Raad dat:

« L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 1re décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait", (17 février 2011 n° 56 201)

De vader van de verzoeker geniet de subsidiaire beschermingsstatus in België sinds 28 december 2011. Zijn moeder en zijn twee minderjarige zussen zijn via hun recht op gezinshereniging aangekomen. Zijn hele familie heeft nu een verblijfstitel om in België te verblijven (Stuk 3). De verzoeker was al meerderjarige en kon dus niet van dit recht profiteren.

Voor het vertrek van zijn ouders uit hun land van herkomst samenleefden de betrokkene personen als een gezin. Ze woonden in hetzelfde huis in Irak.

Tijdens zijn gehoor voor zijn asielaanvraag, heeft de vader van de verzoeker over zijn zoon gesproken.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ had hij niet verklaard dat zijn familie op het grondgebied is. Hij vreesde dat zijn verklaringen de situatie van zijn familie zullen beïnvloeden.

Er is een email gestuurd naar de "Dublincel" op 2 december 2014 met alle informatie over de familie van de verzoeker (Stuk 4).

Het ontbreken van belangenafweging

Er werd beoordeeld door Uw Raad dat:

« S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf, Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37). (17 februari 2011 n° 56 201)

In casu blijkt uit niets dat verwerende partij een evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 EVRM zou gevoerd hebben. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de familieleden van de verzoeker en bijgevolg schendt het artikel 8 EVRM.

Volgens verordening Dublin III: "Om ervoor te zorgen dat het beginsel van de eenheid van het gezin en het belang van het kind volledig worden nageleefd, dient het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen een verzoeker en zijn kind, broer of zus of ouder vanwege zwangerschap of moederschap, de gezondheidssituatie of de hoge leeftijd van de verzoeker, een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden (overweging 16).

Er is niet alleen een afstammingsband tussen de verzoeker en zijn ouders. De verzoeker is nog afhankelijk van de hulp van zijn ouders omdat hij student op de universiteit is.

Geen aandacht werd besteed aan de persoonlijke situatie van meneer [K.]. De wederpartij heeft onderzoek naar het traject van meneer gedaan maar geen onderzoek naar de aanwezigheid van zijn gezinsleden in België.

Bij geval van repatriëring naar Spanje zal hij alleen zijn in een land dat hij niet kent en waar hij niemand kent"

4.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Eerste verzoeker refereert aan een privé- en gezinsleven met zijn ouders en twee minderjarige zussen die in België verblijven. Hij wijst erop dat zijn vader sinds 28 december 2011 in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet en zijn moeder en zussen in het kader van gezinshereniging in België verblijven. Hij wijst erop dat hij in het land van herkomst reeds met hen samenleefde als een gezin. Hij stelt ook nog afhankelijk te zijn van zijn ouders, nu hij student is op de universiteit. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met dit privé- en/of gezinsleven en ten onrechte geen belangenafweging doorvoerde met betrekking tot deze gezins- of familiebanden.

De vaststelling dringt zich allereerst op dat eerste verzoeker in het kader van zijn Dublin-gehoor op 14 augustus 2014 op geen enkel ogenblik aangaf gezins- of familieleden in België te hebben of dat hij op deze grond van oordeel was dat zijn asielaanvraag in België diende te worden behandeld. Zo gaf hij uitdrukkelijk aan dat zijn ouders op dat ogenblik nog zouden verblijven in Irak en verklaarde hij eveneens dat al zijn broers en zussen – waarbij zijn minderjarige zussen bovendien niet werden vermeld – in Irak verbleven. Op de vraag of een van zijn gezinsleden in een Lidstaat of in een derde land erkend is als vluchteling en aldaar legaal woonachtig is, antwoordt eerste verzoeker ontkennend. Hij antwoordt ook ontkennend op de vraag of hij familieleden heeft die in België of Europa verblijven. Ook op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij asiel vraagt in België stelt eerste verzoeker enkel dat dit de keuze was van de smokkelaar. Waar hem tenslotte wordt gevraagd of hij enig bezwaar heeft tegen Spanje, stelt eerste verzoeker: *"Neen, ik heb geen bezwaar tegen Spanje. Ik ga naar elk land dan ook dat bereid is om mij te beschermen"*. De thans door eerste verzoeker naar voor gebrachte uitlegging waarom hij niet vermeldde dat hij gezins- of familieleden heeft in België, met name dat hij

“vreesde dat zijn verklaringen de situatie van zijn familie zullen beïnvloeden”, kan – gelet op zijn vaagheid – niet overtuigen. Nu eerste verzoeker zelf verzuimde om het bestuur – ondanks een duidelijke mogelijkheid hiertoe – in kennis te stellen van de aanwezigheid van gezins- of familieleden in België, blijkt niet dat hij dienstig kan aanvoeren dat het bestuur dit gegeven ten onrechte niet mee in rekening zou hebben gebracht of ten onrechte geen belangenafweging in dit verband zou hebben doorgevoerd. In huidige voorliggende situatie blijkt niet dat verweerder zelf enige onzorgvuldigheid kan worden verweten waar zij het dossier van eerste verzoeker niet heeft gelinkt aan dat van zijn vader, moeder of minderjarige zussen. Zo gaf eerste verzoeker zelf aan dat zijn ouders nog in Irak verbleven en maakte hij geen melding van zijn in België verblijvende minderjarige zussen.

De Raad merkt daarnaast op dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- of familieleven tussen ouders (en hun minderjarige kinderen) en meerderjarige kinderen kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Eerste verzoeker – die 27 jaar oud is – toont een bijzondere band van afhankelijkheid die verder reikt dan de normale affectieve banden tussen familieleden in casu prima facie niet concreet aan. Het gegeven dat eerste verzoeker, voordat voormelde gezins- of familieleden afreisden naar België, met hen samenleefde in Irak vormt een indicatie van een gezinsleven, doch kan op zich genomen nog niet volstaan. Voor het overige kan de Raad enkel vaststellen dat geen concrete elementen voorliggen die wijzen op een bijzondere band van afhankelijkheid. Zo betoogt eerste verzoeker weliswaar dat hij ten laste is van zijn ouders, omdat hij student is aan de universiteit, doch hiervan wordt geen begin van bewijs aangebracht en dit gestelde is ook in strijd met zijn eerdere verklaringen tijdens het Dublin-gehoor waarbij hij aangaf in 2006 zijn diploma secundair onderwijs te hebben behaald zonder hogere studies te hebben aangevat. Hij gaf integendeel aan sindsdien verkoper van maïskolven en arbeider in een supermarkt te zijn geweest en gedurende het laatste jaar in zijn herkomstland als kapper te hebben gewerkt in een eigen kapsalon met een zakenpartner in Bagdad. Deze verklaringen lijken er eerder op te wijzen dat hij in het land van herkomst wel degelijk een mate van (financiële) onafhankelijkheid heeft verworven. Het door verzoekers raadsman ter terechtzitting gestelde dat hij sinds het vertrek van zijn vader wel moest gaan werken, en niet kon studeren aan de universiteit, kan ook niet overtuigen. Zo gaf eerste verzoeker aan in 2006 zijn diploma secundair onderwijs te hebben behaald terwijl zijn vader pas midden 2010 van Irak naar België reisde. Nu de vader van eerste verzoeker midden 2010 reeds naar België kwam en eerste verzoeker bijgevolg reeds enige tijd van hem gescheiden leefde zonder dat blijkt dat hij nog werd ondersteund door zijn vader, blijkt ook op dit punt geen bijzondere afhankelijkheidsband. Ook bleef eerste verzoeker nog ruim een half jaar in Irak nadat zijn moeder en minderjarige zussen afreisden naar België.

Eerste verzoeker blijft op het eerste zicht in gebreke aannemelijk te maken dat er in zijn concrete situatie sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid tussen hem en zijn gezins- of familieleden die verder reikt dan de normale affectieve relaties. De Raad herhaalt in dit verband ook dat het opmerkelijk is dat eerste verzoeker, gevraagd of hij gezins- of familieleden heeft in België en of hij enig bezwaar heeft tegen een overdracht aan Spanje, tijdens zijn gehoor op geen enkel ogenblik melding maakte van de thans ingeroepen gezins- of familiebanden.

In deze omstandigheden – waarin bij gebreke aan het aantonen van enig beschermenswaardig gezinsleven dat in het gedrang wordt gebracht niet blijkt dat enige evenredigheidsstoets dient te worden doorgevoerd – kan prima facie niet worden aangenomen dat er een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om een recht op gezinsleven te handhaven in België.

In zoverre eerste verzoeker suggereert dat zijn band met zijn ouders en zussen onder de term ‘privéleven’ valt, merkt de Raad op dat gezinsbanden eventueel deel kunnen uitmaken van een netwerk van persoonlijke, economische en sociale belangen, in zoverre het bestaan van zulk netwerk wordt aangetoond (EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 59).

Eerste verzoeker laat echter na om met concrete elementen te staven dat hij sinds zijn aankomst in België een privéleven heeft ontwikkeld in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Zo blijkt ook niet dat eerste verzoeker tijdens zijn verblijf in België inwoonde bij zijn gezins- of familieleden. Eerste verzoeker koos zo woonplaats in het opvangcentrum van Sint-Truiden, en er blijkt

niet dat hij woonachtig was bij zijn gezins- of familieleden die op een adres te Antwerpen woonachtig zijn.

Niettemin, voor zover alsnog dient te worden aangenomen dat verzoeker hier een privéleven leidt, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het EHRM. Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een asielaanvraag indiende en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individuele geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- of privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu door toepassing van de Dublin III-verordening.

Noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een privéleven in Spanje of elders. Het gegeven dat eerste verzoeker gezins- of familieleden heeft die in België verblijven, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. De bestreden beslissingen verhinderen niet dat deze gezins- of familieleden hem in Spanje bezoeken. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen eerste verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag in Spanje in contact te blijven met zijn ouders en zussen. De Raad herhaalt in dit verband ook dat eerste verzoeker zelf verzuimde om aan het bestuur kenbaar te maken dat hij gezins- of familiale banden heeft in België, laat staan dat deze zich volgens hem zouden verzetten tegen een overdracht aan Spanje. Er werd ook reeds vastgesteld dat niet blijkt dat hij in België woonachtig was bij zijn gezins- of familieleden. Aldus doet eerste verzoeker nog niet blijken van dermate sterke en effectieve banden die vereisen dat hij dient te worden toegelaten tot een verblijf in België. Ook in het verleden leefde verzoeker zo reeds enige tijd gescheiden van zijn ouders en zussen zonder dat blijkt dat hij hierbij niet zelf in zijn onderhoud kon voorzien.

Verzoeker toont op het eerste zicht aldus niet aan dat de bestreden beslissingen een wanverhouding veroorzaakt hebben tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie aldus niet.

Eerste verzoeker verwijst nog naar overweging 16 bij de Dublin III-verordening dat handelt over het beginsel van de eenheid van het gezin en het belang van het kind en waarbij wordt gesteld dat het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen een verzoeker en zijn kind, broer of zus of ouder wegens zwangerschap of moederschap, de gezondheidssituatie of de hoge leeftijd, een bindend verantwoordelijkheids criterium betreft. In casu is, gelet op de definitie van gezinslid in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening strikt genomen geen sprake van gezinsleden. Er blijkt verder ook niet dat wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, eerste verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn minderjarige zussen of ouders die in België verblijven, of omgekeerd. Eerste verzoeker verklaarde ook enkel occasioneel plots een hoge bloeddruk te krijgen, doch aldus blijkt nog niet dat er medische redenen zijn waarvoor eerste verzoeker de bijstand behoeft van zijn gezins- of familieleden in België. Verweerder motiveerde in dit verband ook dat niet blijkt dat eerste verzoeker gelet op deze medische problemen niet naar Spanje kan reizen en aldaar hiervoor, indien nodig, niet kan worden behandeld.

Het enig middel is niet ernstig.

4.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS